

gaa til en saadan ny Indtægtsgrænse, kunde vi i øvrigt ønske, at man ogsaa tog en Tanke op, gaaende ud paa, at Familier med flere Børn skulde have en gunstigere Stilling end Familier med færre eller ingen Børn, idet det jo er en Kendsgerning, at en Familie med 6 Børn med en Indtægt af for Eksempel 4 100 Kr. er økonomisk meget vanskeligere stillet end en Familie uden Børn og med en Indtægt af maaske 3 900 Kr. eller et langt mindre Beløb.

Det samme Forhold, der gør sig gældende med Hensyn til Flæsket, hvor vi mener, at en Ordning i Retning af, at de bemidlede ikke bør have Hjælp, vilde være paa sin Plads — noget, der ogsaa i høj Grad vilde understrege, at vi er under et Afviklingsforhold —, gør sig ogsaa gældende, hvor det drejer sig om Mælk, idet vi mener, at man ogsaa her kun bør hjælpe de virkelig vanskeligst stillede. Nu ved jeg vel, at man fra Ministeriets og Regeringspartiernes Side anker stærkt over den Klassedeling af Befolkningen, vi foreslaar at indføre. Det er imidlertid en absolut Kendsgerning, at man ikke kan hjælpe den virkelig daarligt stillede Del af Befolkningen tilstrækkeligt gennem disse Love, at man med andre Ord i hvert Fald maa gaa ud og søge at finde disse Personer og hjælpe dem enkeltvis, og jeg kan ikke se, at der er nogen som helst Grund til, at man ikke i dette specielle Forhold kan dele Befolkningen i de mindre bemidlede og de mere bemidlede. Som sagt, vi kunde i og for sig godt ønske en anden Indtægtsgrænse end den, der er foreslaaet af Venstre, men da vi ikke i Udvalget har kunnet vinde tilstrækkelig Tilslutning, har vi ikke stillet Ændringsforslag i saa Henseende. Vi foreslaar derfor vore Meningsfæller at stemme for de af Venstre stillede Ændringsforslag under Nr. 2 og 3, idet vi kan tænke os Muligheden af, at de Tanker, jeg her har gjort mig til Talsmand for, kan blive taget op i det andet høje Ting.

Angaaende Forslag til Lov om de kommunale Dyrtidsforanstaltninger vil jeg ogsaa gerne sige et Par Ord. For det første kunde vi fra vor Side have ønsket, at der i Lovforslaget havde været fremsat Regler for, hvad man skal forstaa ved ubemidlede Personer, som skal kunne faa Hjælp i Henhold til denne Lov. Vi er imidlertid klare over, at det kan blive vanskeligt at træffe en rigtig Grænse, og da vi ikke fra anden Side har faaet Tilslutning til vort Standpunkt, har vi ikke

stillet Ændringsforslag i saa Henseende. I øvrigt betegner de Tal, som er angivne i Lovforslaget, en absolut Bevægelse i Retning af at formindske Statens Udgifter til Dyrtidsforanstaltninger af den nævnte Art, og det meget betydeligt. Forsaavidt kan vi fra vor Side kun hilse Lovforslaget med Tilfredshed, idet vi mener, at dette under de givne Forhold er absolut rigtigt.

Imidlertid er der i Lovforslaget, som det foreligger, indsat en Bestemmelse om, at Kommuner, naar de selv vil betale Udgiften, kan foretage Dyrtidsforanstaltninger i ubegrænset Grad, naturligvis forudsat, at de faar Ministerens Samtykke. Men da vi gentagne Gange har hørt, at den højtærede Minister ikke føler sig som Kommunernes Retleder, men tværtimod føler sig — jeg kunde næsten fristes til at sige — som Kommunernes Tjener, saaledes at forstaa, at naar en Kommune udtaler et Ønske, saa følges dette, saa kan der set fra vor Side i denne Begrænsning ikke være nogen stor Betyggelse for en meget effektiv Kontrol. Vi mener altsaa ikke at kunne gaa med til denne ubegrænsede Ret for Kommunerne til at udskrive ubegrænsede Beløb som Dyrtidsskat til Dyrtidsforanstaltninger, og vi kunde i det hele taget ønske, at Kommunerne slet ikke fik denne Ret. Skulde der overhovedet være nogen Begrundelse for at give Kommunerne en saadan Ret, maa det være den, at den Ordning med Hensyn til kommunale Skatter, man har, ikke er tilfredsstillende under de givne Forhold, saaledes at forstaa, at Folk med større Indtægter ikke kommer til at betale saa meget i Skat, som de burde. Om dette nu er rigtigt eller ikke, vil altid være en Skønssag. Saaledes som Skatteprocenten efterhaanden er blevet for de store Indtægter, kan det, hvad den højtærede Finansminister ogsaa i sin Tid understregede, i hvert Fald teoretisk set gaa saaledes, at en Mand med meget store Indtægter kommer til at betale i Skat godt og vel det, han har i Indtægt. Man skulde dog tro, at en saadan Stigning i Skatten maatte være nogenlunde tilfredsstillende.

Vi fra vor Side maa i hvert Fald mene, at det er højst uheldigt at have en Ordning, hvorved det store Flertal, set fra deres eget økonomiske Standpunkt, er ganske uinteresseret i, om der bruges flere eller færre Penge. Er den kommunale Skattelov, som den nu en Gang er, ikke tilfredsstillende, saa maa vi langt hellere end at have en Skatteudskrivning efter de Principper, som her er praktiserede, ønske,